

Arrest

nr. 123 868 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker dient in 2005 een asielaanvraag in. Omdat eerste verzoeker reeds in Frankrijk asiel had aangevraagd, werd de overname aan Frankrijk gevraagd. Frankrijk verklaarde zich akkoord voor de overname en op 19 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 april 2006 dient eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 5 oktober 2007 is de aanvraag onontvankelijk verklaard en ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 september 2006 dient tweede verzoekster (echtgenote van eerste verzoeker) een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 24 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De beslissing is ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 juni 2007 dient tweede verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 26 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 december 2009 dienen verzoekers en hun kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 4 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 4 juni 2012, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers ter kennis gebracht. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 90 256 van 25 oktober 2012 de beslissingen vernietigt. Op 13 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag. Deze beslissing is op 11 december 2013, samen met nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan verzoekers.

Op 18 februari 2013 dienen verzoekers en hun kinderen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 4 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofde van eerste en tweede verzoekers onontvankelijk wordt verklaard omdat de buitengewone omstandigheden niet zijn aangetoond. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.02.2013 werd ingediend door:

*E., T. (R.R. ...), geboren op (...)1964 te Ulanbatar
+ echtgenote,*

*E., C. (R.R. ...), geboren op (...)1969 te Ulanbatar
Nationaliteit: Mongolië(Volksrepubliek)*

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december .1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op de vernietiging van de ongegronde beslissing van 04.04.2013 en hun nog lopende procedure. Hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van 10.12.2009 werd echter ongegrond verklaard op 13.11.2012.

Het feit dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Hun kinderen hebben namelijk geen rechtmatig verblijf in België. Ze zijn meerderjarig en kunnen in het land herkomst een studentervisum voor België aanvragen.

De overige elementen (dat betrokkenen al acht jaar in België verblijven, waaronder een aantal jaren legaal, sociale banden hebben, Nederlands hebben geleerd, opleidingen hebben gevolgd en werkwillig zijn) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofde van hun kinderen onontvankelijk wordt verklaard omdat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden niet zijn vervuld. Tegen deze beslissingen dienen hun

kinderen een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer 146 294.

Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voor elk van verzoekers en hun kinderen. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers en hun kinderen een afzonderlijk annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer 146 298.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“De motivering van de Staatssecretaris rn.b.t.de buitengewone omstandigheden is niet afdoende. Inhoudelijk wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom de door verzoekers opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.03.13; de inhoud van het arrest heeft weliswaar betrekking op een motivering van de Staatssecretaris terzake de ongegrondheid van een beslissing, doch de inhoud ervan kan per analogiam worden toegepast op huidige casu (eigen onderlijning):

« 3.1.3. Dans le cadre de son contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil se substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans Le même sens CE, 6 juillet 2005, n° 147.344).

Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si La partie défenderesse a respecté les obligations qui incombent, notamment en termes de motivation des actes administratifs. A cet égard, Il importe de rappeler que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité, en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de chaque argument avancé ni l'appui de la demande dont elle est saisie, elle comporte néanmoins l'obligation d'informer l'auteur de cette demande des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ainsi que d'apporter une réponse, fût-elle implicite mais certaine, aux arguments essentiels invoqués à l'appui de ladite demande.

3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, Je requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis.

A cet égard, La décision attaquée comporte le motif suivant: « Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation: en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (CE., 14 juillet 2004, n°133.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant et son intégration ne sont pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans La mesure ou le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa

demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat.

Deze argumentatie dient integraal onderschreven, en kan per analogiam worden ingeroepen.

De Staatssecretaris ontwikkelt geen enkele argumentatie m.b.t. haar stelling dat de door verzoekers aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden.

De principiële stelling, ingenomen door de Staatssecretaris, vloeit evenmin voort uit vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of de Raad van State, zodat de Staatssecretaris evenmin dienstig kan refereren aan vaststaande jurisprudentie (cfr. het geciteerde arrest).

De weigering van de Staatssecretaris om de door verzoekers aangehaalde omstandigheden te beschouwen als buitengewone omstandigheden, wordt onvoldoende (lees: niet) geëxpliciteerd in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt enkel overwogen dat de door verzoekers ingeroepen omstandigheden (langdurig verblijf, integratie, taalkennis,...) "niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend" en dat "elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zijn".

Enige verdere duiding of toelichting waarom deze omstandigheden niet worden weerhouden, wordt niet verstrekt in de bestreden beslissing.

De Staatssecretaris beperkt zich in de bestreden beslissing tot het poneren van een principe, nl. dat elementen van integratie enkel betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, doch laat na te verduidelijken waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase.

De bestreden beslissing laat niet toe te weten wat dan wél buitengewone omstandigheden zijn (bijv. door definiëring c.q. omschrijving van deze buitengewone omstandigheden), en waarom in casu de aangebrachte elementen niet voldoen aan deze notie van "buitengewone omstandigheden".

Het wordt niet geargumenteed om welke reden de elementen welke de aanvraag ten gronde ondersteunen, niet eveneens zouden kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden.

Er is verzoekers geen wettelijke bepaling, noch rechtspraak, noch rechtsleer gekend, welke stelt dat elementen die - in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet- ten gronde worden ingeroepen ipso facto (om reden dat zij ten gronde worde ingeroepen) dienen uitgesloten te worden als buitengewone omstandigheden welke de indiening van de aanvraag op Belgisch grondgebied kunnen rechtvaardigen.

Waar de bestreden beslissing dit principe wel poneert, is de bestreden beslissing strijdig met art. 9bis Vreemdelingenwet en met de materiële motiveringsverplichting."

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien verder dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door verzoekers aangehaalde elementen en telkens – in tegenstelling tot hetgeen verzoekers betogen – *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

Wat de duur van het verblijf in België, de sociale banden, kennis van het Nederlands, opleidingen en werkwilligheid betreft, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat deze elementen behoren tot de gegrondheid en in deze fase van het onderzoek niet behandeld worden; dat

ze niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend en deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek *conform* artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat deze motivering op voldoende duidelijke wijze aangeeft dat verweerder oordeelt dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek *conform* artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Met betrekking tot de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Zo geven zij zelf reeds aan dat in het geciteerde arrest een ongegrondheidsbeslissing voorlag waarbij, in tegenstelling tot in huidig voorliggende zaak, geen afdoende motivering werd voorzien betreffende de duur van het verblijf in België en de integratie.

De Raad besluit dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers een schending inroepen van de materiële motiveringsplicht, dient het middel te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9*bis*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekers ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekers lijken aan te geven dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motivering waarbij de door hen ingeroepen elementen ten gronde (de duur van het verblijf in België, sociale banden, kennis Nederlands, opleidingen en werkbereidheid) niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt - anders dan verzoekers voorhouden - steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordend waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

De uiteenzetting van verzoekers laten niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoekers niet verantwoordend waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN